

[Minister Lise Østergaard]

når man herhjemme i forståelig retfærdigheds navn ønsker, at en regering skal udtrykke sin misbilligelse, skal gøre sig klart, om det tidspunkt, man selv finder ville være hensigtsmæssigt, også er et tidspunkt, om hvilket man med sikkerhed ved, hvilke kræfter man støtter, og hvilke kræfter man svækker i det pågældende land. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at det i en lang periode har været og måske stadig væk er ganske vanskeligt at have et fuldt overblik over situationen i Iran, og det gør, at man skal være meget velovervejende, når man ønsker at blande sig i disse forhold. Det har vi været i de tilfælde, jeg her har refereret, og jeg mener, det er en korrekt og en klog måde, man har båret sig ad på. Der er ikke på nogen måde tale om, at man er tilbageholdende af hensyn til forhold vedrørende samhandelsvilkårene om olie. Det er alene et spørgsmål om, at man i en direkte henvendelse i FN-sammenhæng har udtrykt en klar holdning til menneskeret-tighedsspørgsmålene fra de ni EF-landes side.

Alfred Hansen (DR):

Jeg vil gerne supplerende spørge ministeren, om man i Danmark forud for initiativet i EF-regie havde overvejet at foretage et fælles udspil på fællesnordisk plan. Det er nok en kendsgerning, at det på baggrund af sam-hørigheden de nordiske lande imellem og deres holdning til det, der er sket i Iran, og foragten for dette styres fremturen ville have været mere passende med et nordisk end et fælles EF-initiativ.

Endelig skal jeg blot konstatere, at jeg ikke fik svar på mit spørgsmål om, hvem der var hovedinitiativtager i EF til dette udspil. Hvis ministeren skulle have glemt, at jeg stillede spørgsmålet, er det hermed draget frem igen.

Minister Lise Østergaard:

Jeg synes, vi skal passe på at holde proportionerne i en sådan debat og ikke gå ind i diskussioner om, hvorvidt det ville være rimeligere at foretage en fælles henvendelse i EF- eller i nordisk sammenhæng i en konkret sag, idet forholdet – og det må være hr. Alfred Hansen bekendt – er det, at vi meget ofte tager del i fælles henvendelser på én gang både i selskab med de øvrige EF-lande

og i selskab med de nordiske lande. I denne sammenhæng er det altså det fælles EF-politiske samarbejde, der har affødt henvendelserne. Jeg kan også til hr. Alfred Hansen sige, at der ikke er afsender på det land, som først har rejst spørgsmålet. Henvendelsen er et resultat af de løbende konsultationer landene imellem, og en beslutning træffes på et tidspunkt, hvor man i enighed finder, det er rimeligt at handle, så der er ikke tale om, at ét land har fostret tanken og de andre har fulgt efter; det er resultatet af et løbende samarbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Erlendsson):

Det som nr. 9 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. 910), der er stillet af Wilhjelm (VS) til justitsministeren, er taget tilbage.

Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, var sålydende:

9) Til *justitsministeren* af:

Wilhjelm (VS):

»Vil ministeren medvirke til, at folketinget får kendskab til forsvarskommandoens direktiver »Militær hjælp til civile myndigheder i fredstid« (FKODIR 0.153-1) og »Samarbejdet mellem forsvaret og politiet i fredstid« (FKODIR 0.153-2), som begge er omtalt i rigspolitichefens kundgørelse II nr. 25 af 19. februar 1975 som de direktiver, hvorefter der i fredstid kan ydes militær hjælp til andre opgaver end katastrofer, ulykkelige hændelser eller eftersøgninger, samt »Samarbejdet mellem forsvaret og politiet i fredstid« (FKODIR 0.061-1), som omtales i rigspolitichefens kundgørelse II nr. 51 af 22. februar 1978?«

(Spm. nr. 910).

Skriftlig begrundelse.

Under forespørgselsdebatten den 26. april 1979 om ordensmagtens funktion anmodede vi tre gange ministeren om at medvirke til, at folketinget blev informeret om indholdet i de her omtalte dokumenter.

Ministeren henviste til, at disse ting måtte høre under forsvarsministeren, som da også havde fået tilsvarende opfordringer.